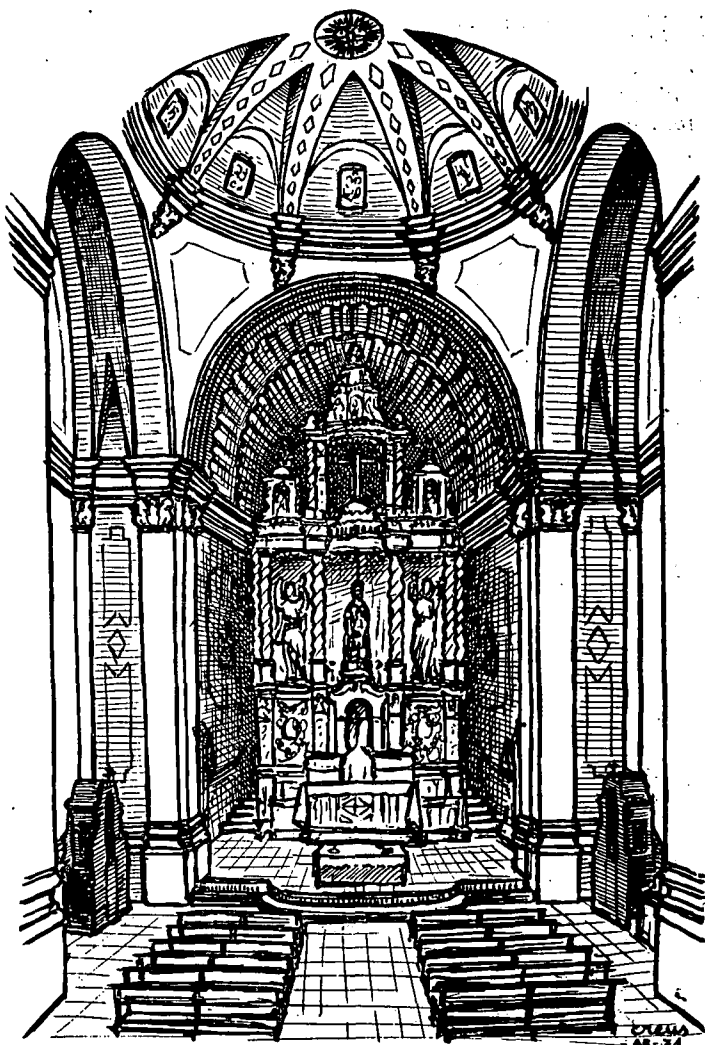

TEMPLO PARROQUIAL

CAPILLA DEL SOCOS

La devoción a la Virgen bajo la advocación del Socós, hizo que nuestros antepasados le construyeran una hermosa capilla adosada al Templo Parroquial. Es casi cuadrada con cuatro arcos de medio punto que sostienen una cúpula en donde ocho ventanales difunden la luz. Su ornamentación de estilo renacimiento, sirve de adecuado marco al magnífico altar, de estilo barroco en el que innumerables tallas en madera policromada le dan un destacado valor artístico. La imagen de nuestra patrona la Virgen del Socós, artística talla románica de belleza singular, centra la atención en este recinto. Tanto esta imagen como los detalles arquitectónicos y ornamentales de la capilla y altar los iremos observando en próximos números de SIÓ.

CREUS

SIÓ

Núm. 86 - Año 8
AGRAMUNT
Abril de 1971

PARLEM-NE

Al mes d'octubre de l'any passat, vaig fer jo mateix un article al nostre periòdic, en el qual parlava de fer un Festival a benefici de l'Asil de Vells del poble d'Aitona. Doncs bé, després de fer algunes gestions i per fi arribar a un acord, avui ja es pot assegurar que aquest Festival serà un fet i que tindrà lloc al Casal Agramuntí el dia 15 de maig, o sigui el dia de Sant Isidre a la nit.

Mireu si el poble d'Agramunt pot estar més que orgullós de poder realitzar una obra com aquesta tan i tan humanitària, perquè tots els veïns d'ací puguin aportar el seu grà d'arena, contribuint amb la seva entrada al teatre, perquè sabran sobradament que tota la taquilla íntegra serà entregada al nostre estimat Asil. Jo mateix, uns dies abans, faré un viatge a l'Asil d'Aitona, per parlar una vegada més amb els vellets que allí es troben, i també amb les seves monges que amb tant afecte els cuiden, i dir-los que pugin dues monges el dia del Festival ací al Casal Agramuntí, per tal de poder-los-hi donar, al davant de tot el públic, el total de la recaudació.

Si algun veí d'ací o de fora no pot assistir a l'espectacle, o perquè és d'una edat avançada, o per qualsevol altres causes que puguin presentar-se, també hi haurà la fila 0, o sigui la safata, al vestibul del Casal, per poder donar el seu estimat donatiu. Dic això perquè algunes senyores m'han dit que elles volien contribuir; però que elles, amb tota la voluntat, no estaven en condicions de perdre la nit.

Segurament que quan llegireu aquest article, ja hauran sortit els programes del Festival, i hauréu pogut llegir com serà amb tots els detalls. Jo us dic des d'ara que es farà tot el possible perquè quedi el màxim de bé. Hi haurà coses per tots els gustos, hi haurà moments de molt riure i d'altres de no tant. Acabo dient una vegada més que tots hi anem pel camí, no d'anar a l'Asil, però SI DE SER VELLS.

Amadeo AMIGÒ PLA

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés
Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)
Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt
Redacción y Administración
Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.
Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

EL SR. VIOLA, PRESIDENT

La nostra primera autoritat, senyor Josep M.ª Inglés, juntament amb dos consellers, senyors Josep Porta i Pere Miralles, el dilluns passat foren convidats a la solemne presa de possessió, per part del senyor Joaquim Viola, procurador en Cortes per Lleida, del seu càrrec de President del Patronat d'Iniciatives de Balaguer i la seva Comarca. Presidí l'acte l'Exm. senyor governador, Josep Aparicio Calvo-Rubio, a qui acompanyaven diverses autoritats, entre elles el delegat d'Informació i Turisme, senyor Jesús Imaz Cuadrado; l'alcalde de Balaguer, senyor Viola Estany; el delegat d'Indústria, senyor Mias Naves, etc. Obrí l'acte el senyor governador que cedí immediatament la paraula al senyor Viola que oferí als presents la conferència titulada «Balaguer, ciutat somniada». El parlament del senyor Viola fou una bella pessa d'oratória en la qual les nostres comarques bategaren amb tota la seva arrel, essent-ne Agramunt motiu de cita en dues ocasions. Les paraules del senyor Viola no foren solsament ressò històric i emocionat, sinó que també, i en primer lloc, un lúcid estudi econòmic de la nostra riquesa. Creiem ben sincerament que la preparació, en tots sentits, del nostre procurador en Corts, farà que la Presidència del Patronat d'Iniciatives de Balaguer i la seva Comarca compleixi ben reeixidament amb la seva tasca, no faltant-li en cap moment l'ajuda i l'estímul de tots aquells que, per raó política, dirigeixen els municipis de les nostres Comarques. Nosaltres, des del nostre, una vegada més, oferim al senyor Viola la nostra més incondicional gratitud i adhesió, ja que Agramunt, com tots sabem, no pot romandre indiferent a la tasca de la persona que tant ens ha ajudat.

La cloenda de l'acte va córrer a càrrec del senyor governador. El senyor Aparicio Calvo-Rubio posà de relleu l'encert del nomenament del senyor Viola, i es féu ressò de totes les inquietuds comarcanes.

Tramitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

GESTORIA FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

QUADERN

LA FIRA

La cinquena edició de la Gran Fira i Exposició Industrial i Comercial ha estat un èxit ple en tots sentits. Una vegada més, els esforços de tots els seus organitzadors han aconseguit fruits de recompensa. En un altre lloc de SIO se'n dona un detall, i en aquest sentit la Redacció té projectada una taula rodona.

T I R

Un dels esports més arrelats entre nosaltres, és, des de temps molt reculats, el tir, sens dubte gràcies al gran floret de bons caçadors que tenim. Amb ocasió de la fira s'organitzà un concurs de Tir al Plat, al Camp de la Societat, participant-hi unes 57 escopetes de primera fila.

«SIO» ES NOTICIA

La nostra publicació, que pel ritme que porta, i per la seva vitalitat, s'està convertint en el fet periodístic sense precedents històrics entre nosaltres, s'ha vist obligada a augmentar el seu tiratge, essent l'actual de 775 exemplars. Amb tot, encara hi ha molta gent que la llegeix però que no n'és subscriptora, o que no el compra. Ens cal afegir que SIO és l'exemple únic, en tots sentits, dins les comarques lleidatanes. Perdoneu l'auto-bombo.

T.V.E. i AGRAMUNT

La filmina que havia de passar per la T.V.E. l'interviu del nostre senyor alcalde, en Josep M. Inglès, i la nostra pubilla i directora de les Majorettes, per raó de programació no fou possible de fer acte de presència en la petita pantalla. Però en un telediari de després de la nostra Fira, tots vam poder ser espectadors del breu reportatge d'aquest certamen comercial i industrial.

ARBRES, ARBRES, ARBRES

Al Passeig s'han arrencat els arbres morts i s'han obert els clots on s'han de plantar els nous. A les Escoles, s'han arrencat les acàcies que més aviat feien nosa. I la festa de l'arbre?

TEATRE

La comèdia «Benvingut mossèn Vidal», que es presentà la nit de Sant Josep, ha estat un èxit en tots sentits. La presentació molt reeixida, i els actors a l'altura. Posats a buscar tres peus al gat potser un parell d'assajos més hauria donat més seguretat a algun «paper». L'èxit demana que el grup escènic continui.

PARROQUIA

Per la Parròquia s'ha dut a terme una enquesta que creiem, en certa manera, parcial, ja que han estat convidats a participar-hi persones que, per endavant, ja se sabia allò que contestarien, malgrat es pensés que oferirien respostes molt «contestatàries».

A LES LLUMS I A LES FOSQUES

Després de el nostre Ajuntament, donant una vegada més mostres del seu dinamisme, de la seva eficàcia i del seu zel, esgotà totes les possibilitats, una colla de veïns organitzà una recollida de firmes que es presentà a la Delegació d'Indústria per tal d'impossibilitar el canvi de voltatge de la llum i de la força de la nostra vila. El senyor Delegat d'Indústria, senyor Mias, rebé la representació de veïns amb gran gentilesa i l'atengué donant-li tota mena d'explicacions. Però el canvi de voltatge és un fet consumat: no hi ha res a fer en contra.

DOL ENTRE AMICS

En Josep M. Almarxa sempre fou un agramuntí adicte i entusiasta vers totes les nostres coses. Des de Barcelona on resideix no ens faltà mai el seu entranyable record i el seu estimul. Ara ha mort la seva esposa. De tot cor l'acompanyem en el sentiment. Al cel sia.

CLOTS I SET

Darrerament la nostra vila ha patit escassetat d'aigua; les mestresses l'han passada ben malament. I al cafè, les infusions tenien un gust tèrbol. Esperem que l'aigua deixi de ser avui un problema entre nosaltres. I al costat de l'aigua, clots. Sortosament, els de la carretera de Puigvert, s'han tapat, però els de la carretera de Tàrraga segueixen tan eixerits atemptant les ballestes i molles dels autos amb tota impunitat.

AIGUA, CLAVEGUERES I INTERESSOS CREATS

A la part del migdia de la nostra vila, que s'està urbanitzant ràpidament, sembla que han sorgit alguns entrebancs relacionats amb l'establiment de les clavegueres i suminsistre d'aigua. Els problemes segurament es deuen, com sempre passa en els aixamplis urbans, a interessos creats. Però sense renunciar a aquests, no hi ha manera que els pobles s'aixamplin, creixin. Encara que en el nostre cas tothom ha de sortir afavorit amb les millores urbanístiques. Els veïns han de col·laborar, per civisme i també, és clar!, perquè els seus terrenys sufriran una envejable plusvalua.

UNA PREGUNTA INQUIETANT

Per què cap redactor de SIO no és mai convidat als actes on han estat expressament invitats representants de la premsa forana?

PER MOLTS ANYS

Com que tots els sants tenen vuitada, SIO es complau a felicitar a tots els Joseps d'Agramunt, començant per la nostra primera autoritat, el senyor Josep M. Inglès.

DE L'ANTIGOR

No hi havia carretera en aquell temps i per anar a Mafet tenia de seguir-se el mal camí que passava per la plana del Recsalat i seguia més enllà del Torrent després de creuar-lo. Aquest camí, bon xic millorat, pot seguir-se avui encara i qui ho faci trobarà en ell, un poc abans de la segla que algú'n dia portava l'aigua de la Font de Coscó i ara és un desguàs de la del Canal, una petita roca marginal de singular configuració, situada al costat dret del camí mirant al nord.

Té història aquesta roca que per tradició sabem que es diu de la Delfina, i és aquesta mateixa tradició la que ens dona la raó de tal nom. Hi ha lletres que l'espliquen; unes, escrites el 1856, amb força detall, són una producció literària del romanticisme de mitjans del segle XIX; altres, de 1935, són un compendi pres literalment d'aquelles en els paràgrafs transcrits sense fer-ne constar la procedència. A les primeres, degudes al nostre avi patern, ens havem permès acudir per a aquesta columna de SIO.

Quan l'invasió sarraïna anà estenent-se península amunt, arribà un dia de l'any 714 en que li tocà a nostra vila caure sota aquella dominació, car fou inútil tot l'esforç de resistència. A fi d'evitar el major nombre possible de víctimes i facilitar la defensa del poble, el senyor del castell i cap de la resistència, En Pau d'Acrimons, disposà que amparats en la nit i sota una estratagema protectora, sortissin de la vila tots quants fossin inútils per combatre: vells, malalts, dones i criatures, i acompanyats per un escamot de lluitadors empenyessin el camí de Mafet per tal de passar a Artesa i enfilar-se cap al Montsec.

Sortiren, sí; mes a l'arribar al Recsalat es veuen sobtats i crudelment atacats pels reforços que, comandats pel Rei de Trèmecen, allí havien acampat aquell capvespre. La batalla llurada signé curta però cruenta i en ella perderen la vida tots els que no pogueren fugir car el qui ferit queia era rematat impietosaament. Al clarejar el nou dia i fer els moros la descoberta trobaren abandonada al peu d'una roca la llitera dins la qual hi havia mortalment ferida la dida de la recent nascuda filla d'En Pau, Petronel·la, la qual estava viva i xuclant inútilment el pit de la dona exànime. El rei cedi tot el botí als seus soldats, reservant-se per a ell la noble criatura, la qual feu portar a Balaguer, que ja era en poder seu, y més tart traslladada a les costes africanes on signé afillada pel de Trèmecen, donant-li el nom de Delfina per raó de les especials circumstàncies que permeteren arribés sana i salva a aquell reialme.

Per aquesta raó i no per la de portar aquest nom la dida de Petronel·la, com es llegeix en Llegendes de roques, del eminent folklorista Joan Amades, es coneix amb el nom de Roca de la Delfina aquesta del vell camí de Mafet, nom que, si li donaren els moros d'aquelles reculades anyades, ha anat perpetuant-se segle darrerera segle i perdura encara avui amb tot i haver passat a la ratlla de 1250 anys.

J. VILADOT-PUIG

CINEMA DE DENUNCIA

La Parròquia, el primer d'abril presentà, en sessió de cine-fòrum, la cinta "Fahrenheit, 451", que planteja la situació d'un sistema polític absolut que es proposa dominar el seu poble fins a l'alienació total, fins que aquest poble es converteix en un robot del poder, acció per la qual emprà els mitjants de comunicació més moderns d'on la literatura és bandejada d'una manera sistemàtica per a ser considerada com a representativa d'un món lliure, d'un món pensador i pensant, i per tant tingut com un enemic mortal contra la qual es lliuta fins a la seva destrucció implacable, simbolitzada en els seus llibres. En definitiva és la lluita clàssica entre els sistemes tancats i els intel·lectuals, de la qual la vida moderna no

n'està pas alliberada del tot, i en la qual l'esglèsia ha jugat un paper propi, recordem, si més no, l'Index famós on s'inventariaven les obres "dolentes", o recordem com, no fa gaire, els nostres capellans, des de la trona, insultaven els fidels que llegien novel·les. Aquesta circumstància fa que a alguns ens hagi xocat que la pel·lícula i la seva denúncia hagi estat presentada per un capellà, precisament. Caldria repetir fòrums com aquest, encara que l'heterogeneïtat dels assistents faci certament difícil un diàleg obert, ja que —segurament deformats pel concepte que no fa pas molt predicaba l'esglèsia, si més no a nivell parroquial— algunes persones encara veuen en el cinema un mitjà no de cultura, sinó de perversitat. V.

TEOLOGIA DEL PECAT

Una de les conferències més interessants dins el cicle organitzat per l'Escola de Teologia per a Seglars, ha estat la pronunciada per mossén Ramon Solé el dia dos d'aquest mes, sobre el tema de la penitència al llarg de la història i en l'actualitat. Per damunt de la seva fluïdesa i de la seva lucidesa, que feu el parlament abastable a tothom, cal remarcar especialment la proporció moderna, àgil i dialècticament actualitzada amb que mossén Solé tractà una temàtica tan aspra i tan difícil, i tan evolucionada en funció d'una acció popular present a tot el llarg dels temps. Potser la part més destacable del parlament fou aquella on es donà del pecat una dimensió humana a més de la sobrenatural, presentant el pecat ja no únicament com una falta feta a Déu sinó també com una falta feta vers els homes, vers la comunitat dins la qual vivim. Aquesta mesura humana de la culpa és una gran conquesta de la teologia moderna que, sense cap mena de dubte, alliberarà a l'home de rutines estèrils ja que el pecat, al cap i a la fi, potser no és

més que una problemàtica de concienciació social. Al final de la conferència s'organitzà un col·loqui durant el qual mossén Solé hagué d'intervenir llargament davant l'obstinació d'algun assistent que insistia, de manera ben tendenciosa, en uns clixés evidentment superats, i que de voler-los ressucitar donarien lloc a actituds completament ahistòriques. En resum, la conferència de mossén Solé fou un èxit, sobre tot de cara el jovent que sempre espera que se li expliquin els problemes segons la seva situació vital, cansat que es faci en funció de motivacions ja arraconades per la història, o de sentimentalismes que, per l'enyorança que se sent del passat, anuncien un futur repetidor de situacions i solucions que per la dinàmica interna de la història, per raó intrínseca de la mateixa vida, són absolutament irrepetibles. Felicitem ben de cor a mossén Ramon Solé i voldriem que els seus profunds coneixements de teologia i la seva visió tan moderna de la mateixa no tardés massa en estar presents entre nosaltres. V.

MAQUINARIA AGRÍCOLA
JOSE MARTORELL
 AGRAMUNT

Tintoreria BATET

La Tintoreria de Agramunt

«Benvingut Mossèn Vidal» Una Comèdia entre Jovent

Diuen: «Fem teatre perquè ens agrada donar una alegria a la gent.»

A 2/4 d'11 de la nit del dia de St. Josep, es va presentar al Casal, pel Grup Escènic Agramuntí, l'obra en tres actes «BENVINGUT MOSSÈN VIDAL», original d'en Francesc Lorenzo, seguint la trajectòria iniciada amb la representació del «Patufet». «Benvingut Mossèn Vidal» és una representació que feia falta entre nosaltres. El tipus còmic i satíric a la vegada, es fusiona en un conflicte popular-familiar, ben introduït per l'autor. Personatges difícils de representar, ben identificats; bon muntatge i audició perfecte, van fer de «Benvingut Mossèn Vidal» una divertida i profunda atracció pel públic. Però tot això, i altres coses, ens les expliquen els mateixos protagonistes en taula rodona.

—Com veieu la vostra actuació?

—Segons la crítica bé, però de cara a nosaltres considerem que ho podíem fer millor.

—Va resultar difícil?

—Sí. Ha costat molts esforços.

—Ha faltat temps i assatjos. Ens ha costat molts maldecaps i ens ha tret moltes hores de dormir. I altres petits problemes...

—Creieu que el públic va entendre l'obra?

—Això depen de la classe de públic i de cada persona.

—Hi ha personatges difícils d'encarnar en persones concretes. En el fons considerem que era fàcil d'entendre.

—Algú, no sols pot haver-hi anat a passar l'estona, sinó a trobar un missatge que nosaltres no hem anat a donar, sinó que és el públic qui el pot interpretar.

—A l'escollir una obra per representar-la, ¿ho féu entre tots o és un de sol qui escolleix?

—Entre tots —unànimament.

—Què és el que mireu a l'hora d'escollir una obra?

—Que sigui fàcil d'entendre pel nostre públic i que estigui d'acord amb les nostres possibilitats.

—El contingut de l'obra, reflecteix la societat?

—Hi ha una sèrie de problemes que han existit i existiran.

—Creieu que l'espectador que ha pagat trenta-cinc pesetes pot aguantar una sàtira o crítica contra certs estaments socials en els quals fins i tot ell hi pot estar involucrat?

—L'obra està feta per donar una estona agradable al públic, però si algú s'hi veu identificat, nosaltres no podem fer-hi res.

—Teniu alguna preferència a l'hora d'escollir?

—Primerament amb atenció al públic, eligim temes humorístics; però si inclouen misatges alligonadors, millor.

—Ens podrieu dir quin va ser el presupost de l'obra?

—El cost acostuma a ser el 60% de la recaudació.

—Heu rebut ajuda d'alguna entitat de la Vila o algú particular, encara sense necessitar-la?

—Econòmicament, no. Amb altres aspectes, sí.

—Contesteu depressa: al vostre criteri, ¿quina obra va quedar millor, el «Patufet» o «Benvingut Mossèn Vidal»?

—«Benvingut Mossèn Vidal».

—Què esperaveu o pretenieu aconseguir amb la representació de «Benvingut Mossèn Vidal», si teniu alguna raó particular o especial que no fós en fer teatre. ¿Ho heu aconseguit?

—Es volia arribar a una obra molt més important en la qual el públic es divertís vertaderament. Si ho hem aconseguit o no el públic és qui té de dir-ho.

—Heu pensat mai en llençar-vos a altres poblacions a representar, com a grup aficionat, encara que tingueu que assatjar més sovint?

—Sí, hi hem pensat. Fins i tot s'han fet gestions per sortir.

—Que tingueu sort, amics!

Amb això va acabar la nostra xerrada. Més o menys hem vist l'opinió que els mateixos protagonistes tenien de «Benvingut Mossèn Vidal», recalcant, això sí, que ells fan teatre perquè els agrada donar una alegria a la gent, fer-los riure. Uns joves als qui hem de comprendre perquè, com ells diuem, darrera el teló, s'hi amaguen moltes petites coses que la gent ignora i que ells han de resoldre. Coses que requereixen molt d'esforç i molta voluntat. Desitjem-los-hi sort, i aplaudim-los.

Anim! Endavant, amics!

Jordi Guasch

CARA O CREU

Per la IAIA

Fa un munt d'anys, a Vilatorça hi havia maror. Era un poblet de trescents habitants, arrecerat al peu d'un cingle, vora de la Riera del Mussol.

En Jaumet de Moragueres, Batlle de Vilatorça, estava emmurriat. La seva gent no es posava d'acord; és que mig poble volia de Patró a St. Magí, i l'altra meitat a St. Antoni. Cada partit tenia la seva festa, però cap resultava llúida, perquè els de l'altra banda no hi prenien part.

Al pobre Jaumet li surtia fum del cap, veient de trobar remei a les coses. Un dia, la Llúcia (la seva dona), va i li fa: «Mira, xiquet; aquest mal humor que portes no t'és bò; això s'ha d'arrèglar.»

«Ja ho has dit tu, noia —feu ell—, però com?»

«Mira —respongué ella—, reuneix la gent, i parleu-ne amb calma.» I li exposà la idea que se li havia acudit.

Ell veié el cel obert. «Tens tota la raó del món, xiqueta. Mans a l'obra.»

L'endemà, el Bepet Hostaler, Agutzil «Major» del poble, va fer la crida: «Per ordre del Sr. Alcalde se fa saber: diumenge vinent, a les cinc de la tarda, tots els homes i dones de Vilatorça s'han de reunir a la plaça per un assumpte que pertany a tots. Si fés mal temps, la reunió serà al Cafè del Coix.»

El poble s'omplí de rumors, de misteri... «Què passa, què passa?»

El dissabte va fer un gran aiguat.

Diumenge, però, ja havia escampat, i, amb el terra una mica tou i fangós, la gent acudí dalerosa a la plaça. Allí, amb un carro de trabuc tapissat amb cobrellits, havien muntat una mena de tribuna, a la que es pujava per uns esglaons fets amb bancs de la parròquia i caixons.

Des de la plataforma, el Batlle començà de parlar: «Ciutadans: ens hem reunit per veure de tenir pau. Ens hem d'unir; hem de fer pinya, si volem prosperar. Ja sabeu que els uns estem barallats amb els altres perquè no estem d'acord amb quin Sant té de ser el nostre Patró; tant St. Magí com St. Antoni mereixen el nostre culte i el nostre agrament. Amb quin ens hem de quedar? Ja que es tracta de Sants, proposo que ho deixem en mans de Déu: si Mossèn Pere no ho creu incorrecte, ho podríem fer a cara o creu.»

El Mossèn va dir que, per ell, «amen».

«Així, doncs, us sembla bé?», continuà el Batlle.

«Molt béééééé!!!»

El Majoral de St. Magí va triar cara. A St. Antoni li corresponia creu.

La primera Autoritat del poble no cabia a la pell: realment eren gent assenyada els seus administrats.

L'Agutzil va allargar-li un paneret de vímet, i el Sr. Mestre hi diposità una unça. Mossèn Pere, content de veure que la gent tornaven a solc, va proposar que fós un xiquet el qui tirés la moneda enlaire.

Desseguida van fer un rocle al vol del nano de cal Tous, el Quimet. L'Agutzil, conscient de la seva importància, li va entregar l'unça.

Tothom contenia l'alé. Qui sortiria?

«A la una, a les dues, a les tres. Allà va!»

Volà enlaire la moneda, i ràpidament retornà a terra. Les Autoritats van descendir del carro-tribuna, van entrar al rocle i es van ajupir per a donar fe del resultat de la sort.

I... oh prodigi! sabeu el que van veure? Que l'unça havia caigut de cantell, s'havia clavat al fang, i així s'havia quedat: dreta: ni cara ni creu!!!

Tots els vilatorçins van desfilar per davant de la moneda, comentant animadament la facècia. Els més espabilats hi veien la mà de Déu.

El Jaumet de Moragueres es va tornar enfilar al carro: «Amics, va dir, què us en sembla? Jo diria que això significa que, per voluntat de Nostre Senyor, a Vilatorça hem de tenir dos Patrons: Sant Magí i Sant Antoni. Fa?»

«Sííííí! Visca St. Antoni! Visca St. Magí! Visca el Jaumet!!!!!»

La gent no hi veia de contenta. Abraçades, encaixades, gresca... I van fer un tracte: els cofreres de St. Magí conreuarien els lliris i guarnirien la imatge de St. Antoni per la seva festa; els de St. Antoni anirien cada any amb les sumeretes a cercar l'aigua miraculosa a la Font de St. Magí per a distribuir-la en la seva diada.

I Vilatorça va tornar a ser un poble pacífic, on tots s'estimaven, tots s'ajudaven, tots vivien ditxosos sota la protecció de St. Magí i de St. Antoni, embotcallats per la mirada riallera del bon Déu.

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES **Viladàs**

Per Sant Jordi

Quan arribi Sant Jordi aquesta anyada,
em pararé a pensar el què vol dir.
Tindrè un llibre, una rosa, una mirada
clara que serà només per a mi.

Sortiré al carrer. La creu de Sant Jordi
contemplaré al màstil de l'infinit.
I enriquiré amb la claror de l'ordi
i les roselles tot el meu delit.

Pensaré que és un dia de gran festa;
mes, la festa enlloc no la trobaré.
¿Voleu dir que Sant Jordi no és lle-
[genda,
i si ell ho és nosaltres no ho som
[també?

Quan arribi Sant Jordi aquesta anyada,
i un dring estrany ressoni al meu cor,
amb aquest vers i un llibre, a l'esti-
[mada
oferiré una rosa del meu hort.

Jordi GUASCH

Cançó del Pèndol constant

Avancen les hores perdudes en la nit.
Avancen sensè cap neguit.
Avui com ahir.
Avui com demà.

Llargues files d'homes esperen.
Busquen allò que mai no tindran.
Avui com ahir.
Avui com demà.

Hi ha una plaça plena de gent.
Sembla que és un mercat de carn.
Hi busquen allò que mai no hauran.
Avui com ahir.
Avui com demà.

Hi ha grans sales plenes de gent.
Es caroolen i es tornen blancs.
Busquen allò que mai no tindran.
Avui com ahir.
Avui com demà.

Montserrat COTS

CRUÏLLA

El Iraspàs de l'herba o l'incessant balegar de la terra

per Jordi Guasch

al camp un caire amable. Amb els raigs de sol, les
petites mates verdes es tornen perles, lluernes, que
cobreixen tot l'ample i llarg del camp, com si un
mantell s'hagués estès sobre la terra i la protegís del
glaç o del vent.

M'he parat un moment davant el camp, i tot jo
—el cos, l'ànima, els sentits— m'he omplert d'una
fragància desconeguda que m'ha provocat una rialla.

M'he ajupit i he arrencat una mica d'herba i amb
ella una mica de terra. Junts, íntimament compene-
trades, les he besades suaument. Després, a flor de
llavi, m'han brollat uns versos i una cançó, mentre
fixava la mirada en l'herba-terra que tenia entre els
dits. I he callat, i he tornat a cantar. He abaixat el
cap un moment i m'he adonat que en el lloc de l'her-
ba arrencada hi quedava un clot. Penedit, vergonyós
encara per haver fet tan de mal, he llevat el cap, he
mirat el camp, i m'he adonat que tot ell era verd i
que balancejava sota els designis del vent. I he pen-
sat, dret, immòvil, callat, en moltes coses...

«els homes som com l'herba, arrelats a la terra
on hem nascut. Som igual. Quan se'ns arrenca ens
emportem un tros de terra, i el nostre lloc queda
buit. Hi resta un clot, una ferida difícil de cicatrit-
zar del tot perquè amb nosaltres transportem l'arrel
d'un aire, d'una llum, d'una gent...»

He tornat a la realitat recordant uns versos i una
cançó. He abaixat el cap i he obert els dits. L'herba
ha caigut als meus peus...

Mentre me n'anava camí enllà, cap al poble, s'ha
alegrat el meu esperit, els sentits se m'han obert, i el
cor em bategava fort, alliberat. Perquè deia: «Descan-
sa en pau, herba. Ja que t'he arrencat de la teva
terra, almenys ressucita enmig d'ella...»

Aquest matí, l'herba, xopa de primavera, assigna

LABORATORIO
DE ANALISIS

Taula Rodona amb la Delegació Local de la Cambra del Comerç, i la Comissió de Fires i Mercats

Felà temps que SIO volia celebrar una taula rodona amb els veïns de la nostra Vila que regeixen les activitats relacionades amb la vida econòmica de tots nosaltres, però, per una colla de circumstàncies, fins ara no ha estat del tot possible. En aquesta taula rodona han intervingut en Josep Porta i en Jaume Brils com a delegats de la Cambra, i per la Comissió de Fires i Mercats han fet acte de presència en Joaquim Barrios, en Jaume Bonet, en Ramon Cunyat, en Manuel Erençia i en Pere Setó.

LA CAMBRA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

—El lector de SIO potser voldria saber d'una manera plana i directa en què consisteix aquesta cosa que porta el nom de Cambra del Comerç i de la Indústria.

—Això ja ve de lluny.

—Potser és una entitat que té més nom que realitat...

—Vols dir que és un nom que s'arrossega en certa manera sentimentalment?

—Doncs potser sí.

—Però encara té raó de ser. És una entitat que fa feina.

—Quina?

—La de fomentar la riquesa i la d'esperonar i ajudar als comerciants i als industrials en una colla d'aspectes.

—I tant!

—I com va nèixer la Cambra aquí, a Agramunt?

—Va ser per raó del canvi del dia del mercat; calla un organisme oficial.

—I de qui depent?

—De Tàrrrega, de la qual Cambra nosaltres som una delegació.

—I com subsisteix aquesta delegació?

—La Cambra de Tàrrrega té vida pròpia gràcies a les quotes oficials i obligatòries que els comerciants i els industrials hem de satisfer necessàriament. Si la Cambra de Tàrrrega ho creu oportú, voluntàriament dedica alguna atenció econòmica a les seves delegacions, que avui, desapareguda la de Bellpuig, queda reduïda a la d'Agramunt.

—Però els veïns d'Agramunt no paguem dues quotes: la de Tàrrrega i la destinada a la nostra Vila?

—No; cada veí nostre només satisfà una única quota en concepte de Cambra, la de Tàrrrega. Hi ha gent que confon la quota que paga a la Comissió com una altra despesa a favor de la Cambra local, però no és així.

—O sigui que hi ha una quota de Cambra i una quota de Comissió, ¿no?

—Això mateix.

—I quina feina fa la Cambra?

—Fa el que pot, que no és molt donats els mitjants, certament reduïts, amb els quals compta...

—Però darrerament, què ha fet?

—Al llarg de la seva existència s'ha preocupat de l'ampliació de telèfons, de les apagades de llum resolent el problema via Artesa, etc.

—No és molt...

—També es signà la petició per tal de repassar la carretera de Cervera...

COMISSIÓ DE FIRES I MERCATS

—I al costat de la Cambra, ¿qué hi pinta la Comissió de Fires i Mercats?

—Aquesta Comissió, que ve a ser una comissió delegada de l'Ajuntament...

—A nivell local, és l'organisme que fa la feina.

—I de què viu?

—D'una quota que la gent paga d'una manera completament voluntària.

—És aquella de la qual parlàvem abans.

—La paga tothom, tots aquells que deuriem?

—Un noranta per cent.

—N'hi ha que paguen 40 pts., que és el mínim, i hi ha que paga 500 pts.

—I hi ha el Banc Central que no paga res, ni quotes ni ajudes ni subvencions ni res per la nostra feina...

—I malgrat la insistència dels seus empleats...

—Per ells no s'ha perdut pas!

—S'hauria de fer de manera que tothom pagués una quota.

—Sobre tot els que poden.

EL MERCAT DEL DIMECRES

—No creieu que el mercat és una cosa artificial?

—De cap manera!

—Pot ser ja no tinguin la raó de ser d'altres temps, però si més no com a llotjes de contractació, els mercats són vàlids.

—Però això és un aspecte parcial del mercat...

—Però molt important.

—El mercat en sí per damunt de tot quedà justificat per la necessitat d'una ampla gama de transaccions comercials, i no només per un tipus...

—És veritat, perquè moltes d'aquestes transaccions han desaparegut davant el fet de la facilitat de comunicacions, ja que tothom o té moto, o tractor, o cotxe...

—Però donada la manera de desenvolupar-se la vida en el medi rural, en les masies i en els petits pobles, el mercat encara té una fonda raó d'existir.

—Però de fet arreu sofreixen una devallada notable.

—Però no arribaran a desaparèixer mai del tot.

—Sobre tot si la gent manté la seva necessitat de comunicació.

ELS LLOCS DE VENDA PÚBLICA

—El que al meu veure caldria és augmentar els mitjants de transport i que vingués més gent a mercat, que segur vendria amb més cotxes.

—I el que caldria fer també és posar una mica d'ordre als llocs de venda pública.

—Què vols dir?

—Que aquestes parades són avui molt perjudicials pel comerç local.

—En quin sentit?

—Perquè són una competència deslleial.

—Quan paguen aquestes parades?

—Una porqueria.

—Quant?

—Les vint-i-cinc o trenta que hi ha donen unes dues mil pessetes al mes.

—Que van a parar on?

—És un impost que cobra l'Ajuntament però que aquest, gentilmente, cedeix íntegrament a la Comissió.

—Però no us sembla que aquestes parades fan que els preus locals siguin baixos?

—No, el que passa és que venen, no més barat, sinó més dolent.

—Amb el que hem de concloure que aquestes parades són socialment incòmodes ja que al cap i a la fi només fan que donar gat per llebre a unes pobres dones que venen sobtada la seva bona fe.

—I tant!

—Que les treguin o que els hi apugin les quotes.

—Però això és complicat perquè aquestes quotes depenen de les Ordenances Municipals.

—Doncs que canviïn les ordenances...

—No és tan fàcil...

AGRAMUNT, PLAÇA CARA

—Hi ha una opinió, potser parcial o infundada, que diu que Agramunt és una plaça cara.

—Això no té consistència; és un judici gratuït.

—Sempre la mateixa cançó!

—Aquesta carestia només és pot referir als queviures; i en aquest sentit és fàcil de demostrar que Agramunt no és car.

—Com?

—Existeixen més de trenta botigues de queviures. La única sortida per a subsistir és la de limitar-se al màxim en els guanys; del contrari...

—I tant! No solament és així, sinó que molts propietaris de moltes botigues han de viure de jornals familiars, d'una finqueta, etc.

—I aleshores com s'explica que molta gent vagi a comprar a fora aquests queviures?

—Perquè al fons hi ha gent molta aficionada a voltar...

—I molta gent snob...

—Però no sempre a fora es compra millor!

—Ni de molt! Jo proposo que SIO publiqui una llista comparativa de preus; és una manera d'acabar amb aquest tòpic.

LES FIRES, FIRES DE CARAJILLO?

—S'ha dit, potser amb ganes d'exagerar, que aquestes fires tan espectaculars que organitzeu els de la Comissió són fires de carajillo, volent significar amb això que tot plegat s'acaba xerrant molt en els cafès i bebent carajillos...

—Sempre hi ha qui no vol veure la realitat de les coses. Les fires es fan...

—Ja t'ho diré perquè es fan: es fan no per anar a buscar un balanç positiu immediat, que això és impossible aquí i arreu, sinó perquè les fires actualment són una formidable

promoció publicitària. Gràcies a la nostra fira es remarca el fet d'haver de venir a Agramunt per una colla de coses.

—Quantes fires féu?

—Una, la de març.

—Li costa molts diners a la Comissió?

—Res o quasi res. Gràcies a les esplèndides aportacions voluntàries de les cases expositores i a les indústries i comerços locals, s'han eixugat totes les despeses.

—Però sembla que hi ha aspectes bona cosa marginals de la Fira...

—Què vols dir?

—Aquestes competicions de tractors i de tir al plat...

—Doncs fins i tot això, analitzat amb calma i aprofundint, es veu fàcilment la seva necessitat de ser; esquemàticament es pot dir que són mitjants publicitaris. No seria la primera vegada que un senyor ve a tirar al plat i que al cap d'uns dies torna a comprar una màquina.

—O a fer-se un vestit...

ELS LLOCS DE TREBALL

—Bé, segurament teniu raó; però convindreu que els llocs de treball haurien de ser la vostra immediata preocupació.

—I ho és.

—En aquest sentit no parem.

—Que féu? Per què encara Agramunt no té els cent llocs de treball que ha perdut?

—Visitem indústries, empreses; visitem tothom que sembla voler-se engrandir...

—Però de debò penseu que poden venir indústries aquí?

—No es qüestió de creure-ho; és que Agramunt ofereix molt i bò.

—Què?

—Serveix per part de l'Ajuntament..., sense impostos.

—I hi ha un particular que ofereix gratis un terreny.

—Però això no és tot: Agramunt té un personal molt qualificat.

—Malgrat la immigració?

—Malgrat; has de saber que els immigrants que s'han quedat s'han integrat tan ràpidament i tan bé, que avui no es poden distingir de la mà d'obra del país.

—El nostre personal és bò pels teixits, filats, aspecte metalúrgic, construcció, confecció de roba, etc.

—Per tant, sembla que en aquest sentit, que al veure de molts és el fonamental, cal ser optimista.

—Del tot. Confiam que dins de poc haurem recuperat els llocs de treball perduts i n'haurem creat de nous.

CLOENDA

De tot això que s'ha dit, i de moltes coses que per raó de l'espai han quedat al tinter, cal deduir que la Delegació de la Cambra de Comerç i de la Indústria, i la Comissió de Fires i Mercats, estan a mans de gent informada, entussista i molt ben dirigida.

«SIO»

REFRANYS

☉ Abrils i senyors tots traidors.

☉ Si abril fa llot no es perdrà tot.

☉ Per l'abril no et treguis fil.

☉ Abril finat hivern acabat.

☉ Si no plou per Sant Jordi tururut ordi.

LA NOSTRA PARLA

Volguts amics:

Encara hem de dir alguna cosa més sobre la correcta ortografia catalana de les consonants. En molts casos coincideix amb l'ortografia castellana, però en d'altres, no, perquè, tot i tenint una mateixa etimologia, hi trobarem alguna variació gràfica. Amb més motiu ens cal conèixer les normes de la nostra gramàtica, quan els nostres mots tenen una morfologia pròpia.

Fixeu-vos, per exemple, en els casos d'una etimologia comuna dels següents mots: Castellà: conmoover, inmòvil, ninfa. Català: commoure, immòbil, nimfa. En els mots castellans, davant de «m», hi veiem una «n». En els catalans, en canvi, hi trobem una «m».

Com s'explica això? Molt senzillament. Ultra la lectura contínua i escatidora, fervent, de bons llibres, catalans, us indicaré unes normes que us ajudaran molt.

1.ª — Davant de les consonants B, M, P haurem d'escriure «m». Ex.: Embòlic, immersió, empipar, etc. En fan excepció, d'aquesta norma, els mots compostos, com són: tanmateix, benportat, benmereixent, etc.

2.ª — Davant de la consonant F, generalment, també haurem d'escriure «m». Ex.: càmfora, nimfa, amfibi, etc. N'exceptuarem, però, els mots que comencen per «con, en, in». Ex.: confitar, enfeinat, infant, etc.

Convé que us fixeiu molt en la correcta grafia dels mots següents: tramvia, premsa, canvi, circumstància (i tots els que comencen per circum).

3.ª — Davant de les altres consonants escriurem M o N, d'acord amb la nostra pronunciació, que acostuma a ser correcta. Ex.: tancar, punxa, columna, etc.

Heu de tenir molt present, per assolir una més perfecta ortografia catalana, el grup format per les consonants MP, que veureu en moltes paraules nostres. Ho heu de tenir present, ultra la correcta escriptura, perquè aquesta es reflecteixi en la dicció. Potser és un dels casos (dels molts que n'hi ha, malauradament) en què ens deixem influir per la «cosa» castellana. Pronunciem, posem per cas, «tentar, rendició, síntoma, pronte, etc., etc.». No, no, no... Aquests mots, els hem d'escriure així: «temptar, redempció, símptoma, prompte, etc., etc.». I en quant a pronunciar-los, hem de suprimir la «p», però no, la «m». Aquest so ha de ser ben definit.

Al primer cop d'ull, sembla complicat tot això. Però, deixa de ser-ho per als estudiosos constants i enamorats, com vull creure que són tots els meus volguts lectors.

Abans d'acabar, vull fer-vos esment de tres mots, que sembla que tenen la mateixa dicció, però d'un significat diferent. Són: conte, comte i compte. Corresponen als castellans: cuento, conde i cuenta.

Res més, per avui. Amb l'afecte de sempre

C. R.

REUNIO GENERAL ORDINARIA AL CASAL AGRAMUNTI

En la reunió celebrada el passat dia 28 de febrer, amb la deguda autorització governativa, en primer lloc es donà comptes de l'estat econòmic de la Societat, remarcant que s'invertiren en concepte d'interessos i d'amortitzacions un total de 140.333,16 pts.; en obres, 104.695,40 pts.; en moviliari, 67.076 pts., i en millores de la calefacció de la sala del Cafè, 87.142 pts.

A la mateixa reunió es procedí a la renovació de la Junta Directiva, essent elegits dos membres pel Grup Obligacionista i quatre pel Grup de Socis Accionistes. A la reunió celebrada després per la Junta Directiva, va prendre possessió els nous membres, i seguidament es procedí a l'elecció de càrrecs, els vots de la qual donaren el següent resultat:

PRESIDENT:	Sr. Amadeu Amigó Plà
VICE-PRESIDENT:	Sr. Josep Martí Bonastre
SECRETARI:	Sr. Jaume Cunyat Mata
TRESORER:	Sr. Jaume Barrera Solé
COMPTADOR:	Sr. Manuel Ginestà Carné
VOCALS:	Sr. Miquel Figuera Fontanet
	Sr. Josep M.ª Inglés Miralles
	Sr. Josep M.ª Coll Jové
	Sr. Albert Cunyat Serra
	Sr. Ramon Penella Bertran
	Sr. Josep M.ª Roqué Mora
	Sr. Pere Boncompte Alsedà

Com sigui que fou reelegit el Sr. Josep Pedrós per a ocupar dos anys més un lloc a la Junta, dit senyor, amparant-se en l'article 26 del reglament de la societat, presentà la dimissió, que se li acceptà pel Ple, passant a ocupar el seu lloc l'immediat seguidor, el senyor Josep Martí Monastre.

REDACTOR.

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 - Tel 76 AGRAMUNT

PANTEONES,
LAPIDAS y CRUCES

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA

de los mejores escultores
de Cataluña

Funeraria Romá

encargos hasta el 30 de Septiembre

Merced, 19 Teléf. 160
AGRAMUNT

Agradecimiento al Maestro

Desde hace unos días la TV lanza al espacio un slogan que va adquiriendo caracteres de popularidad: «Ama a quien te educa.» Con esta sencilla frase aparecen sintetizadas un sinnúmero de virtudes, a la vez que se nos recuerda lo generalmente desagradecidos que hemos sido hacia la persona que con una constancia inagotable, amenizada con palabras sencillas y elocuentes, contribuyó a disipar las nieblas de nuestra supina y atrevida ignorancia.

Imaginémonos a este humilde forjador de voluntades, siempre rodeado de seres inocentes, aguantando paciente-mente las travesuras e insolencias de los más díscolos, incontables horas metido en reducida y modesta estancia, intentando encauzar y dirigir aquellas juveniles ilusiones con sabios y prudentes consejos hacia las inagotables metas del saber y procurando convertir, mediante titánico y redoblado esfuerzo, en auténticos hombres de provecho, para sí y para la sociedad de que forman parte, estas mentes en embrión que tiene encomendadas y que constituyen su más cara y permanente ilusión.

Con voluntad indómita va lentamente consagrando su total existencia en su decidido afán de inculcar en el alma tierna del niño toda aquella fuente inagotable de enseñanzas que en día no lejano han de ser norma de actuación de aquellos futuros ciudadanos, que difícilmente agradecerán tanto desvelo y sacrificio por parte de quien ha centrado la ilusión de su vida en este digno menester.

El que siempre ha sido amigo inseparable de la infancia, ¿cuántas satisfacciones ha recibido en todo tiempo de aquellos que han pasado por sus aulas? Seguramente que muy escasas. Por temperamento somos desagradecidos y no queremos acordarnos del don inapreciable de honor y ciencia que nos legó a costa de una paciencia sin límites y de una voluntad a toda prueba. Cuanto somos, lo debemos en gran porcentaje a las ideas inculcadas entonces con tesón y que

han sido pauta y vía por donde ha discurrido toda nuestra posterior actuación.

En su actuar solitario, exento de toda colaboración, va desgranando todo el rosario de sus múltiples conocimientos para depositarlos como inapreciable tesoro en la hucha de la memoria de sus alumnos. No puede contar, en la mayoría de los casos, ni tan siquiera con la valiosa ayuda de los padres, que generalmente se desentienden de esta moralmente obligada misión que les incumbe. Y así, como perdido en la inmensidad del océano, con escasos medios, pero animado de aquella fe sin límites que mueve montañas, va cumpliendo su cometido con firme decisión y sin espera de recompensa y satisfacción colectiva alguna, lo que hace más digna y meritoria su improba labor.

Si nuestro hijo no resulta una lumbrera en el concierto escolar, llevados de nuestra permanente ingratitud y sin estudiar ni tan siquiera someramente las causas, lo atribuimos a la incompetencia o incapacidad del maestro, cuando los verdaderos motivos son la falta de voluntad para el estudio, cortedad de inteligencia, vagancia u otras varias causas de que adolece nuestro vástago y que no queremos analizar porque nos resulta más cómodo y fácil achacar la culpa al profesor, criticando su función y pagando con tal falsa moneda la ardua labor y desinteresado esfuerzo realizado.

De hombres nobles es el ser agradecidos. Seámoslo con nuestros maestros; guardemos un grato recuerdo de nuestro paso por las aulas; sintamos veneración y respeto hacia aquellas personas que nos inculcaron, a martillazo limpio muchas veces, aparte la ciencia que nuestra ignorancia nos permitió aprender, las normas de comportarnos en una sociedad organizada. Dedicuémosles las sinceras lágrimas de nuestra imperecedera gratitud.

D. ROIG BALASCH

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Hotel Les Cimes

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2.085 metres

Telèfon 51126

PAS DE LA CASA - ANDORRA

ROBERT TOT L'ANY

Fi de Setmana Cantant, i II.ª Trobada de les Corals Infantils de les Terres de Lleida

Les nostres Corals es troben en allò que en diem en plena activitat. Quan no es desplaça l'una ho fa l'altra. No paren. Porten ritme i il·lusió.

Primer fou «La Coral d'Avui» la que va donar el pas. El dia 13 de Març es traslladà a la ciutat de Tàrrrega on es celebrava un Seminari de Formació Coral per a cantaires i directores de cors infantils, que per fer el nom més curt i més modern el titularen «FI DE SETMANA CANTANT», doncs aquesta trobada durava fins el dia 14 a les 5 de la tarda, hora de la seva cloenda.

Aquets «Fi de Setmana» era el primer que es celebrava per aquests voltants. I és clar, hi havia interès i curiositat per a veure com aniria, que per cert fou un èxit.

Les matèries a tractar eren ben interessants per les persones vinculades a les Entitats Corals. Per això hi havia un bon nombre de cantaires.

Els organitzadors ens van oferir unes matèries molt variades i fins i tot noves per alguns dels assistents, com foren: Tècnica Vocal, Pedagogia Infantil, Direcció, Humanisme, etc.

La tècnica vocal començà per uns exercicis gimnàstics a fi i efecte de poder relaxar l'esperit i així respirar millor i aconseguir cantar unes frases senceres sense respirar; fet que si no es coneix la tècnica, no pot pas realitzar-se. Amb l'esperit relaxat, hom pot donar molt més sentit a les paraules que canta i llavors el cant té una altra expressió: té vida i entusiasme.

També vam dansar sense cap perjudici, tanmateix com la gimnàsia. Allí no compten edats, ni categories, i això és bonic.

Ens van fer una xerradeta molt breu, però profunda en el seu contingut, anomenada «El servei del cantaire». Se'ns explicà que cantant es serveix l'art, que es dona sentit a la bellesa, que ens permet fugir de l'ambient que ens rodeja i sobre tot allò tan sabut: El cant coral és un mitjà immillorable per enlairar el nivell cultural d'un poble. I és clar, per mantenir una Coral cal tenir cantaires i aquests han de saber coordinar la seva voluntat i llibertat per posar-les al servei de la seva entitat Coral.

Resumint, fou una xerrada-humanista ben encertada i adient pel que s'estava realitzant.

A més de dir-vos que vam aprendre alguna cançó i que el dinar de germanor fou magnífic:

Els amics cantaires de Tàrrrega ens van atendre molt bé.

Volem remarcar el fet que les persones que volen de veritat una cosa, ho demostren donant la seva participació i col·laboració, encara que per això hagin de privar-se d'alguna diversió.

En aquest «Fi de Setmana» van fer acte de presència uns senyors, que vingueren expressament de Sant Sebastià, per tal de veure la seva organització, doncs amb l'ajut nostre desitgen celebrar-ne una allà a les seves terres.

En fi, resultà un Seminari que, si voleu vosaltres potser amb menys duració, caldria repetir en les nostres Viles pels bons fruits que d'ell se'n pot treure.

Bé, el dia 21 del mateix mes de Març la Coral Infantil donà el segon pas. Amb un grup de 36 infants, entre nens i nenes de 7 i 8 anys, ens desplaçarem a la veïna Vila de Bellpuig, per assistir a la IIª Trobada de Corals Infantils

Para sus próximas
VACACIONES
disfrute del mar y del sol
en

APARTAMENTOS C. Y. E.
LA PINEDA DE SALOU

Solicite información sin
compromiso a:

JAIME ESCOLÀ PLA

Plaza Iglesia   Teléfono 309
AGRAMUNT

AUTO-ESCUELA VILELLA

Avda. M. Jolonch, 22   Teléfono 122
AGRAMUNT

Exclusivitat
Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates
Articles Home

Sastreteria
Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79   Teléfono 103

LES ESCALDES

Valls d'Andorra

de les Terres de Lleida. Era la primera sortida que feien els nostres infants, i cal dir que feren força bondat. Aquesta trobada fou fabulosa. Allí es van reunir un nombre de 1.500 infants corresponent a 20 Entitats Corals diferents. Als que no vau poder assistir, us oferirem unes pinzellades del seu programa.

La seva primera actuació fou a les 12 del dematí, hora de la Santa Missa. El Temple estava abarrotat de gent i era bonic de veure apinyats al voltant de l'altar a aquest nombre tan elevat d'infants. Es presenciava aquesta gran agrupació de petits plens de joia i de cent. Com cantaven! Allí hi havia motiu per emocionar-se i per saber valorar la innocència, la il·lusió i la candorositat dels infants. Creieu, que era meravellós de veure.

Una vegada col·locats, començà la Santa Missa. Acabada la mateixa i per tal d'estalviar desplaçaments, allí mateix va tenir lloc l'assaig general, tots en conjunt.

Allà a les dues de la tarda, anàvem a dinar al Col·legi de Religioses. Se'ns obsequià amb refrescos. Era divertit veure'ls menjar, tenint en compte les preocupacions dels pares i les amonestacions rebudes sobre el dinar, doncs tots tenien una gana d'espant: i amb quatre mossegades van engullir els seus badalls. Mireu si anaven depressa, que fins i tot a una nena de la nostra Coral li va caure una dent. És un fet verídic. Podem guardar-la com a record.

Després hi va haver temps per a jugar i engronxar-se. Quina requesta van tenir els aparells instalats a la Plaça Ramón Folch! Els gelats i «polos» que van fer la seva entrada a la primavera.

A les 5 de la tarde tornàvem altra vegada al Temple Parroquial, on tenia lloc el concert.

Era meravellosa l'entrada d'aquestes 20 Entitats Corals, totes elles portadores d'una gran pancarta amb el nom del poble; cada cantaire lluia també una cartolina amb el seu nom propi i el de la Coral a la que perteneixia. Quants treballs per entrar-hi! Però com que els minyons tenien preferència, a dintre s'ha dit.

El concert constava de dues parts. En la primera cantaven per grups. I n'hi havia quatre. Els nostres petits cantaren en el primer format per l'Orfeó Balaguerí, Estels de Termens, Tremp i Sícoris de Lleida. Ens van oferir dos cançonets, una d'elles dirigida pel director de la nostra Coral, en Ramón Casals. La segona part fou un cant comú, que comprenia 8 cançons, totes curtetes, però divertides.

Fou un concert senzill com els seus cantaires, però bonic i d'aquells que deixen una bona melodia a les nostres oïdes i ens permeten de tornar a casa amb la joia d'haver passat un dia feliç.

Els infants disfrutaren d'allò més, i per a nosaltres els grans foren la nostra delícia, doncs sempre passa alguna que altra peripècia, d'aquelles que alegren el cor i a tots ens entusiasmen.

Després d'un viatge curtet, divertit i ple de cançons, arribarem a Agramunt on ens esperaven els pares, que allà a la Plaça Mercadal van tenir el goig d'escoltar als seus infants, doncs els hi van oferir, com a cloenda del dia, una bonica cançó.

I amb el seu record, acabem aquest breu reportatge.

Per la Coral: NÚRIA

No lire los SELLOS USADOS de sus cartas

se compran por unidades o por kgs.

Solicite información al

Apartado de Correos n.º 26 o al Teléf. 309

AGRAMUNT

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE MARZO

NACIMIENTOS

Miguel Angel Fernández y Castillo
día 9

Juan-José Hernández y Sanchez
día 14

DEFUNCIONES

Ramón Solé Rubio (Montclar)
57 años día 13

Antonio Balagueró Farrán 85 años
día 23

Encarnación Castellá Mo 78 años
día 29

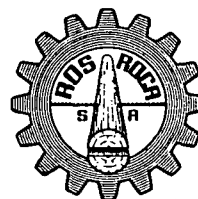

Lluvia caída en el mes de Marzo

Día	litros m. ²
13	13'5
» 14	0'7
» 18	10'2
» 19	1'7
» 20	12'
» 31	1'

Total 39'1 litros m.²

El observador: Diosdado Pont

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

V Edició de la Gran Fira, Exposició Industrial i Comarcal

Després de sembrar la llavor era necessari esperar el seu fruit, perquè un esforç tan gran per poder portar-lo a terme, no mereix més que l'aplaudiment de tota la Vila.

Per poder reeixir en tot quan es desitjava de bon principi, era precis comptar amb un equip veritablement preparat, perquè no era cosa de riure sinó d'una completa responsabilitat envers l'àmbit de les comarques i de cara a la conquesta del regional.

Aquest equip, com tots sabem, està format pels membres que componen la Cambra d'INDUSTRIA I COMERÇ i amb l'esperonament incondicional de l'Excm. Ajuntament.

Aquesta nova edició ha constituït un bon començament per un futur, no molt llunyà i molt esperançador de cara a les aspiracions que tots volem, però per això és necessari que tots lluitem amb unitat pel bé de la nostra Fira.

STAND FIRAL

Aques any l'estand firal era inèdit per aquests Certàmens, però el lloc presentava i era veritablement adequat pel que es desitjava, dons l'experimentació ha estat agradable en tots els aspectes.

La gran Avinguda d'Agustí Ros, oferia un bonic panorama davant d'aquesta GRAN EXPOSICIO DE MAQUINARIA, que ocupava el llarg i ample de tota la seva Avinguda.

El dia 6 al dematí es va procedir a la Inauguració d'aquesta V edició, per les Autoritats locals, que estaven presidides pel Sr. Batlle Ilm. Sr. JOSEP M.ª INGLES MORTES.

1.º GRAN CONCURS D'HABILITAT AMB EL TRACTOR.

Al matí del dia 6 es celebraren les proves d'eliminació d'aquest primer gran concurs d'habilitat amb el tractor i en el qual hi van pendre part seixante-vuit participants de diferents llocs de la nostra geografia, amb particular de SARAGOSSA, NAVARRA, BURGOS, TARRAGONA, GIRONA, LLEIDA i finalment d'AGRAMUNT i COMARCA. Acabada la prova de classificació, van quedar 15 finalistes que

passaven a la gran final, que es celebrava a la tarda Volem recordar amb caràcter anecdòtic que tots els finalistes eren fills de les nostres comarques.

A les 4 de la tarda. LA GRAN FINAL en la qual tots els finalistes ens van oferir, amb molt bona traça, la seva habilitat amb el tractor, aquest aparell que constitueix una veritable arma del pagès modern.

Sota la direcció experta dels Grups Agrícoles Juvenils de la Delegació Provincial de Juventuts, amb la presència del seu Director Sr. Federic Berlabé, es va procedir a la disputa per aquest primer Premi, donat per AUTOTRACTOR, S. A., de 20.000 pessetes.

El jurat el formaven els següents senyors:

Sr. JOSEP FITÓ, President de la Germandat Sindical de Pagesos i Ramaders.

Sr. PERE MIRALLES, Conseller de l'Excm. Ajuntament.

Sr. PERE GENE, Pagès.

Sr. LLUIS BERTRAN, Pagès.

Sr. RAMON PENELLA, Pagès.

Una vegada realitzada la prova, es va a donar a conèixer els seus vencedors, d'acord amb la llista següent:

1.º PREMI, 20.000 Ptes. de AUTOTRACTOR, S. A., al Sr. JAUME CERDA, de BELLVIS.

2.º PREMI, 10.000 Ptes. de FIRESTONE, al Sr. FRANCESC MASES, de LINYOLA.

3.º PREMI, 5.000 Ptes. de ROS-ROCA, S. A., al Sr. ANTONI TORREMADE, de LINYOLA.

Ademés, altres 5 premis de 1.000 pessetes donats per empreses locals.

Al guanyador se li va lliurar a més un Relotge Potens, ofert per una casa comercial local.

També es va donar als participants un obsequi de Torrons d'Agramunt de gran renom.

A la llotja presidencial, a part de les Autoritats Locals, hi havia el Dele-

gat Provincial de la Juventut, Sr. FRANCESC RODRIGUEZ AVALOS i Sra., el qual manifestà la seva satisfacció per tot el que ell presencià.

Ultimament, remarcuem dos fets que contribueixen a donar un relleu més a aquesta llúida concentració d'Agricultura: en primer lloc nostres inigualables «Majorettes» amb la Banda de Trompetes i Tambors, que donaren al Certamen un color viu, alegre y divertit, podent observar amb elles i ells un progressiu augment de categoria. La presència de la Televisió, que va copsar unes imatges del concurs, constituï potser uns del mitjans que dona més ample testimoni, per poder anar més endavant a la conquesta d'un lloc més important per la nostra Vila.

III CIRCUIT URBA D'AGRAMUNT

El dia 7 al matí, es celebrà el «III CIRCUIT URBA» sota la organització de la Penya Colomina, de Lleida, i en el qual hi van pendre part corredors de Lleida, Reus, Tarragona, etc., alguns d'ells de veritable categoria en els circuits nacionals.

La sortida del III Circuit la donà el Sr. Amadeu Amigó Plá, corresponsal de «EL MUNDO DEPORTIVO». Aquest circuit era de trenta voltes sobre sí mateix i amb un total de 54 Kms. aproximadament. El nombre de corredors era disset. La classificació final fou:

1. — JOAN FERNANDEZ; 2. — JORDI PEDRA; 3. — RAMON MOLINS

Els dos primers perteneixen a la Penya Colomina i el tercer a la de Reus. Aquests actes foren presenciats també per la nostra PUBILLA, la qual anava acompanyada per les seves dames d'honor.

Per acabar el meu comentari, voldria posar de relleu una mena d'anècdota que m'va passar en aquests dies. A l'altura de la Plaça del Pou en direcció al carrer Sió em vaig trobar amb un senyor, que va fer-me la següent pregunta: «per favor, on és la fira dels rucs, porcs, etc.; tot quan s'exposa, és ací?» Jo, naturalment, vaig quedar-me una mica sorprès, perquè pensava que tot el camp, el constituïa allò que hi havia més enllà. Però el que més em va sorprendre és veure que no marxava

prou satisfet, pel sol fet de no veure animals domèstics.

Aquest senyor, crec que va venir a la fira recordant velles tradicions, en les quals la nostra Vila podia oferir al visitant qualsevol tipus d'animal domèstic, superant amb molt a altres fires de diversos llocs.

Per acabar, em demanen que per mitjà d'aquestes pàgines de «SIO» dongui les gràcies a tots aquells que han pres part en la bona realització de la mateixa, doncs la seva difusió ha estat perfecta i ha quedat un testimoni viu en tots els periòdics d'aquesta gran manifestació: com ha estat aquesta V GRAN FIRA INDUSTRIAL I COMERCIAL.

JAUME CUNAT

XERREM UNA ESTONA

Vostè senyor, si vostè: ¡miri al seu entorn! ¿No hi veu res?... Res de res?

Jo sí que hi veig, i molt... Veig el malament que rutlla el món. Veig que el món trontolla: l'egoisme ens crema, els diners ens maten, els plaers ens corrompen, l'afany ens destrossa ..

¡Tot està regirat!

¿Ho veu ara el què vull dir?

Ara que sé que m'enten, li voldria fer a vostè una segona pregunta. Anem al grà: ¿Fa res per evitar tot això?

No em respongui pas que «no hi ha res a fer», que «ja és massa tard», que «tot s'està enfonsant»; doncs, això fora una gran equivocació.

Ès ara quan hi ha més feina a fer. Ès ara quan hi som a temps. Ès ara quan *tenim de construir...*

¡Amunt els ànims, que hi ha feina!

Per poder-la fer li diré un secret a cau d'orella. Escoltim bé:

Sab qui l'ajudarà molt en aquesta tasca? Un xicot que jo conec i es diu Jesús. ¿El coneix també vostè?

JOAN PUIG RIBERA

GENT SENSE VEU

Gent ressentida.

Gent que no perdona.

Gent que es dona l'esquena.

Gent que no dialoga.

Gent irònica.

Gent diplomàtica.

Gent que no diu el què pensa.

Gent sense compromís.

Gent que fuig de si mateixa.

Gent que no somnia.

Gent que dona tombs.

Gent que accepta el jou.

Gent que dirà no, i que serà sí.

Gent que es creu lliure.

Gent...

Som gent perduda.

Gent que ens necessitem: ¡tots!

Gent que ens hem de comprendre.

Josep Farreny

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares.
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 **AGRAMUNT** (Lérida)

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Marzo, adoptaron los siguientes acuerdos:

PRESTAMO REINTEGRABLE

Aceptar de la Excm. Diputación Provincial un anticipo reintegrable sin interés, por 250.000 ptas., con destino a las obras del Centro Rural de Higiene.

ASISTENCIA QUIRURGICA

Solicitar la preceptiva autorización a tenor de la Instrucción 2.ª para la aplicación de la Ley 108/63 para concertar con la Quinta de Salud La Alianza la oportuna asistencia quirúrgica y hospitalaria a los funcionarios de plantilla.

NOMBRAMIENTO DEPOSITARIO

Ha sido nombrado para tal cargo el concejal D. José Antonio Alcalá Llop con responsabilidad solidaria de toda la Corporación Municipal.

CONSTRUCCION DE UNA ISLETA

Se da cuenta de la oportuna autorización de la Jefatura Provincial de Carreteras para la construcción de una isleta en el cruce con la carretera de Circunvalación, acordando la ejecución de las obras.

ARRIENDO FINCA

Denegar la solicitud de arriendo de una finca rústica de propiedad municipal sita en la partida Casa Nova Martí.

RECLAMACION CONTRIBUCIONES ESPECIALES

Resolver sobre reclamaciones presentadas por aplicación de las tales.

LICENCIAS OBRAS MENORES

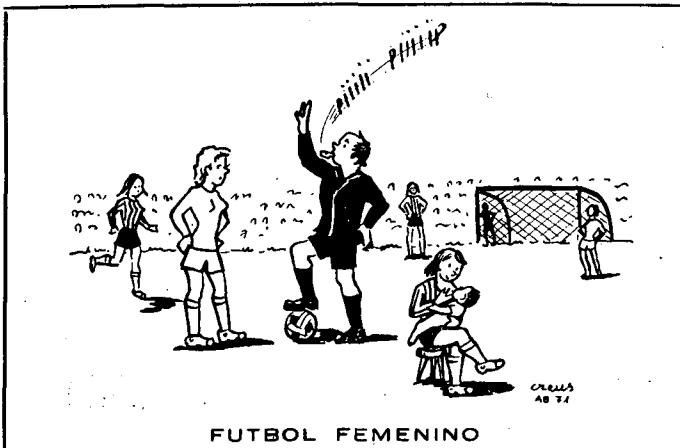
A D. Manuel Sera Castellá, reconstrucción tejado casa, calle Merced.

A D. Ramón Cases Escudé, obras distribución vivienda en casa Arrabal de Puigvert.

A D. Antonio Bonet Carrera, obras interiores terraza, calle Zapateria.

A D. José Boncompte Jové, construcción acera y revoque fachada casa, Avenida Agustín Ros

A D. José Farreny, Ortiz, obras interiores y reparación tejado, casa Avda. Agustín Ros.

A Hnos. Ribera Verdaguer, alineación fachada parte trasera Cine Sala B y construcción de pavimento.

A D. Ramón Lluelles Vilalta, pavimentar bajos casa calle Castillo.

A D.ª Herminia Amigó Solé obras interiores en casa Estudios Viejos, 42

A D.ª Isabel Gasull Solé, obras interiores casa, calle Castillo.

A D. Antonio Esteve Ingla, obras interiores casa, Avenida M. Jolonch.

A D. José Hernández Vázquez, ampliación puerta entrada vivienda, calle Bajada Cementerio.

A D. Pedro Gené Solá, ampliación vivienda calle Arrabal de Puigvert.

A D. Juan Escolá Plá, obras interiores casa calle Aspi.

A D. Juan Escolá Figuera, ampliación ventanas y reconstrucción trozo pared, calle Congregación.

LICENCIAS CEMENTERIO

Autorizar a D.ª Narcisca López, la construcción de un panteón familiar frente Galería Ntra. Sra. del Socós.

ACTIVIDADES MOLESTAS

Informar expediente instruido a instancia de D. Ramón Gili Cases. sobre construcción Granja porcina en la partida Regué Salat.

Idem. a D. Ramón Llurba Vila, ampliación industria manufacturados de papel.

PUESTOS PLAZA MERCADO

Ceder en arrendamiento a D. Francisco Segarra Monjo, cuatro puestos para la venta de pescado y otro cerrado, en la Plaza Mercado.

CUENTAS Y FACTURAS

Fueron aprobadas varias por un importe total de 195 619 Ptas.

*Exija para su ropa
el Lavado en Seco*

TINTORERIA SALAS

Sió 29, - AGRAMUNT

se lo garantiza

*Le recordamos que también
limpiamos cortinas,
alfombras y mantas*